

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У. 2245/19
Дана 09.05.2019. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и Јелене Тишма-Јовановић, чланова већа, са судским саветником Сандом Грујић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Државног правобранилаштва Републике Србије, Београд, Немањина бр.22-26, против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, Београд, Булевар краља Александра бр.15, ради поништаја решења о извршењу број 071-04-4167/2018-03 од 07.02.2019. године, са заинтересованим лицем из ул. бр. чији је пуномоћник Митар Симоновић, адвокат из Београда, Улица Његошева број 19/II, у предмету информација од јавног значаја и заштите података о личности, по одржаној усменој јавној расправи одржаној дана 07.05.2019. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 09.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац Државно правобранилаштво Републике Србије, да заинтересованом лицу, из ул. бр. надокнади трошкове управног спора у износу од 18.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, ставом првим диспозитива, дозвољено је извршење решења Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности број: 071-01-4212/2017-03 од 05.11.2018. године, које је постало извршно дана 20.11.2018. године. Ставом другим диспозитива наведеног решења позива се извршеник, Државно правобранилаштво Републике Србије у Београду да решење из

претходног става изврши у накнадном року од два дана од дана пријема овог решења, односно да из достави тражене информације, односно копије докумената у којима су исте садржане, електронском поштом на адресу: @nstlaw.rs уколико их поседује у електронском облику, а у супротном поштом, и то: одлуку од 16.03.2015. године Међународног Центра за решавање инвестиционих спорова (ICSID) у предмету који се води по тужби UAB "Arvi" Литванија и UAB "Sanitex" Литванија против Републике Србије, одлуке арбитражних трибунала од 08.09.2006. године, 23.09.2009. и 22.08.2017. године у предмету по тужби Mytilineos Holdings S.A. Грчка против Републике Србије који се водио пред Permanent Court of Arbitration у Хагу, одлуку арбитражног трибунала од 15.07.2015. године у предмету Творница шећера против Србије који је вођен пред Међународном трговинском комором (ICC), с тим што ће, пре достављања, заштитити податке о личности као што су: имена и презимена свих лица, осим службених, адресни подаци и лични матични број грађана, уколико су такви подаци садржани у тим документима и исте учинити недоступним и о томе обавестити Повереника. Ставовима три и четири диспозитива је одређено да уколико извршеник у остављеном року не изврши наведено решење, извршење ће се спровести посредном принудом, изрицањем новчаних казни у складу са чланом 198. Закона о општем управном поступку, уз напомену да се у поступку управног извршења решења Повереника не може изјавити жалба.

Тужбом поднетом Управном суду дана 14.02.2019. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа будући да је исто донето противно одредбама Закона о тајности података, Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја и правилима међународног права и неизвршиво. Наводи да је свака држава дужна да примењује закон којим се регулише тајност података и ставља ознаку поверљивости на поступак који се одвија као поверљив, јер би у супротном објављивање таквих чињеница нанело ненадокнадиву штету у арбитражном поступку. Арбитражни поступак је од почетка носио ознаку поверљивости и све стране у поступку морају да поштују та правила. Скидање ознаке поверљивости се најпре спроводи на међународном нивоу кроз објављивање пресуде на сајту Међународне арбитражне институције, а затим се, на националном нивоу, потврђује домаћим позитивним прописима. Сама чињеница да ознака тајности није скинута са наведених арбитражних поступака, води закључку да је извршење решења у конкретном случају немогуће, без узроковања ненадокнадиве штете по интересе и позицију Републике Србије, како у постојећим, тако и у потенцијалним арбитражним поступцима. Са изнетих разлога тужилац предлаже да Управни суд уважи тужбу и поништи решење о извршењу Повереника за информације од јавног значаја и заштити података о личности.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да оспорава активну легитимацију Државном правобранилаштву у Београду за покретање и вођење управног спора ради поништаја решења о дозволи извршења које је донето у поступку административног извршења обавезујућег, коначног и извршног решења Повереника од 05.11.2018. године. Ово стога, што се оспореним решењем није решавало о неком праву или на закону заснованом интересу тужиоца, нити је истима повређено неко његово право или на закону заснован интерес, већ је дозвољено извршење обавезе наложене решењем Повереника од 05.11.2018. године. Тужилац нема активну легитимацију за подношење тужбе у овој управној ствари, јер као орган власти који решава по поднетом

захтеву за приступ информацијама од јавног значаја има процесни положај управног органа, па не може истовремено да има положај странке и да подноси тужбу у истој управној ствари, односно управној ствари у којој није поступао по захтеву за доставу тражених информација. Са изнетих разлога тужени орган предлаже да Управни суд тужбу поднету од неовлашћеног лица одбаци или да у случају оцене законитости оспореног решења тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице у одговору на тужбу наводи да је решење туженог органа правилно и на закону основано па предлаже да суд тужбу одбије као неосновану и да обавезе тужиоца да му плати трошкове поступка.

Управни суд је дана 07.05.2019. године одржао усмену јавну расправу, у присуству пуномоћника тужиоца, пуномоћника туженог и пуномоћника заинтересованог лица, у складу са одредбом члана 36. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09).

У речи на усменој јавној расправи тужилац оспорава наводе из одговора на тужбу о активној легитимацији и истиче да његова легитимација произлази како са разлога што је у оспореном решењу означен као извршеник, тако и са разлога који предвиђа члан 11. Закона о управним споровима. Такође указује на одредбу члана 22. а у вези са чланом 3. Закона о правобранилаштву којим је прописана обавеза Државног правобранилаштва да штити поверљиве податке у поступцима заступања, а да се ови подаци могу дати уз искључиву сагласност заступане странке. Предлаже да Управни суд уважи тужбу и поништи оспорено решење. Трошкове тражи и то за састав тужбе износ од 36.000,00 динара и за приступ на расправу износ од 37.500,00 динара као и трошкове судске таксе на тужбу и одлуку.

У речи на усменој јавној расправи пуномоћник туженог наводи да тужилац није легитимисан за подношење тужбе, с обзиром да се не ради о имовинском праву него о праву на обавештавање из члана 51. Устава Републике Србије. Посебно указује да тужилац није изјављивао правна средства у поступку који је претходио доношењу оспореног решења којим се извршава ранија одлука туженог. Предлаже да суд тужбу одбије, односно одбаци.

У речи на усменој јавној расправи пуномоћник заинтересованог лица придружује се наводима туженог органа и предлаже да суд тужбу одбије, односно одбаци. Трошкове тражи, и то за приступ на расправу износ од 18.000,00 динара.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења и стања у списима ове правне ствари, произлази да је овде заинтересовано лице, дана 30.11.2018. године поднео предлог за спровођење управног извршења решења Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности број: 071-01-4212/2017-03 од 05.11.2018. године, којим је Државном правобранилаштву РС у Београду, овде тужиоцу, наложено да у року од пет дана од дана пријема решења, достави тражене информације, односно копије докумената у којима су исте садржане, а ближе наведене у ставу другом диспозитива тог решења. Поступајући по предлогу заинтересованог лица тужени орган је утврдио да Државно правобранилаштво РС у Београду није поступило по налогу из решења туженог од 05.11.2018. године, јер није доставило заинтересованом лицу тражене информације, па је дозволио извршење и

одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 24. став 3. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС", бр.120/04...36/10), прописано је да орган власти доказује да је поступао у складу са својим обавезама предвиђеним овим законом.

Одредбом члана 28. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, прописано је да су решења Повереника обавезујућа, коначна и извршна, док је у ставу 2. истог члана прописано да административно извршење решења Повереника спроводи Повереник принудом (принудном мером, односно новчаном казном), у складу са законом којим се уређује општи управни поступак, док је у ставу 3. прописано да се у поступку административног извршења решења Повереника не може изјавити жалба која се односи на извршење.

Одредбом члана 196. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр. 18/2016), прописано је, да решење о извршењу садржи утврђење о томе када је решење постало извршно, време, место и начин извршења и налог тражиоцу извршења да унапред положи одређену суму новца за покривање трошкова извршења.

Одредбом члана 198. став 1. Закона о општем управном поступку, прописано је да ће орган који спроводи извршење принудити извршеника да испуни обавезе изрицањем новчане казне, ако извршење преко другог лица није могуће или није погодно да се постигне сврха извршења. Новчана казна изриче се решењем.

Имајући у виду наведено чињенично стање ове управне ствари и цитиране одредбе закона, правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган оспореним решењем од 07.02.2019. године дозволио извршење свог решења од 05.11.2018. године, које је постало извршно дана 20.11.2018. године, дајући притом за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге које у свему прихвата и овај суд. Наиме, сагласно одредби члана 196. став 2. Закона о општем управном поступку, тужени орган је оспореним решењем утврдио да је решење које се има извршити постало извршно и одредио је време и начин извршења, будући да Државно правобранилаштво РС у Београду није поступило по налогу из решења туженог од 05.11.2018. године, односно није доставило заинтересованом лицу тражене информације.

Притом, тужени орган је, по налажењу суда, правилно нашао да су неосновани наводи извршеника, овде тужиоца, да тражене информације (односно предмети формиран по међународним арбитражним инвестиционим споровима), сагласно Закону о тајности података, носе ознаку "поверљиво" и да би приступ трећих лица овим информацијама довео у питање накнаду штете коју би Република Србија евентуално морала да плати другој страни због одавања таквих података. Ово стога што се, и по оцени Управног суда, такви наводи не могу истицати у поступку извршења решења, будући да се истима оспорава решење Повереника од 05.11.2018. године које се извршава. Наиме, у поступку извршења не може се оспоравати решење које се извршава, већ само решење о извршењу, у смислу испуњености услова, односно да ли је наступила извршност, да ли је правилно одређено време, место и начин извршења.

Суд је ценио приговор туженог органа у погледу недостатка активне легитимације на страни тужиоца, односно навод туженог да тужилац није био овлашћен да оспорава решење којим му је наложена обавеза од стране другостепеног органа – Повереника, јер је тужилац био у положају првостепеног органа, али је нашао

да је исти неоснован. У извршном поступку тужиочев правни положај се мења, односно у извршном поступку он, сагласно одредби члана 192. став 1. Закона о општем управном поступку, постаје извршеник – странка којој је наложено извршење обавезе, па је стога активно легитимисан за подношење тужбе у овом управном спору, који је покренут ради оцене законитости решења о извршењу којим је дозвољено извршење решења Повереника.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, с обзиром на успех тужиоца у овој управној ствари, па је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, на основу одредаба чланова 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом члана 151. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...55/14).

Разматрајући захтев заинтересованог лица, Ненада Станковића, да му тужилац надокнади трошкове овог управног спора, суд је имао у виду да је исти имао трошкове у висини награде адвокату за приступ на расправу у износу од 18.000,00 динара, а према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12), па је одлучио као у ставу трећем диспозитива, применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 09.05.2019. године, 9 У.2245/19

Записничар
Санда Грујић, с.р.

Председник већа – судија
Стево Ђурановић, с.р.

НМ

За тачност отпавка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

